

Република Србија
Привредни апелациони суд
7 Пвж 579/16
19.10.2016. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јасминке Обућине, као председника већа, судије Татјане Ђурице и судије Верице Смиљанић, као чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником ЦЛС НОВИ САД у стечају, Хероја Пинкија 2, одлучујући о жалби повериоца ЕУРО ГАС ДОО из Суботице изјављеној против решења Привредног суда у Новом Саду 1 Ст 66/15 од 15. јула 2016. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2016. године, донео је следеће:

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба разлучног повериоца ЕУРО ГАС ДОО из Суботице и решење Привредног суда у Новом Саду 1 Ст 66/15 од 15. јула 2016. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Ожалбеним решењем 1 Ст 66/15 од 15. јула 2016. године одбијен је захтев разлучног повериоца ЕУРО ГАС ДОО из Суботице за укидање забране извршења односно намирења.

Против наведеног решења благовремену жалбу подноси овај разлучни поверилац због битних повреда одредаба поступка и погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да се решење преиначи евентуално укине.

Испитујући законитост и правилност првостепеног решења у границама одређеним одредбом чл. 386. Закона о парничном поступку који се примењује сходно, а на основу чл. 7. Закона о стечају, Привредни апелациони суд, као другостепени суд, налази да жалба није основана.

У поступку доношења решења нису учињене апсолутно битне повреде из одредбе чл. 374. ст. 2. тач. 1-3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку који се примењује сходно, а на које овај суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима 10.11.2015. године стечајни дужник је поднео предлог за покретање поступка стечаја. Поступак стечаја отворен је решењем Привредног суда у Новом Саду 1 Ст 66/15 од 02.12.2015. године.

Дана 08.06.2016. године одржано је испитно рочиште на ком је стечајни управник признао потраживање ЕУРО ГАС ДОО из Суботице, а овде жалиоца, у укупном износу од 109.398.951,09 динара и то износ од 72.408.972,65 динара као

разлучно потраживање а са правом одвојеног намирења на уделима које има стечајни дужник у другом правном лицу. Међутим, пуномоћник повериоца ИПЦ НС ДОО из Новог Сада оспорио је потраживање овом повериоцу. Упућен је на парницу ради утврђења да не постоји потраживање повериоца ЕУРО ГАС ДОО из Суботице.

Дана 01.07.2016. године стечајни поверилац ИПЦ НС ДОО из Новог Сада поднео је тужбу првостепеном, Привредном суду у Новом Саду, којом је тражио да се утврди да није основано потраживање Предузећа ЕУРО ГАС према стечајном дужнику у износу од 109.398.951,09 динара, а евентуално уколико суд нађе да такав захтев није основан да је неосновано у износу до 36.989.979,25 динара. О томе је обавестио стечајног судију поднеском од 13.07.2016. године. Жалилац је дана 21.06.2016. године поднео захтев за доношење одлуке о укидању забране извршења и намирења наводећи да је у поступку стечаја над стечајним дужником пријавио своје потраживање које је управник у целости признао, да је потраживање у износу од 72.408.972,65 динара обезбеђено правом одвојеног намирења стеченим на основу закључка извршитеља Ии 146/15 од 10.06.2015. године, и то заложним правом на уделу - 51,47191% удела који стечајни дужник има у предузећу УЖАР-ОПРЕМА ДОО из Новог Сада, да је жалилац као разлучни поверилац покренуо поступак извршења али да је услед наступања правних последица отварања поступка стечаја поступак извршења обустављен. Навео је и да је у поступку извршења извршено вештачење односно процена вредности заложног права -удела, те да је процењена вредност удела 47.545.342,74 динара. Стога, наводи да су испуњени услови из одредбе чл. 93. ст. 5. Закона о стечају, те је предложио да суд доноси одлуку о укидању забране извршења и намирења.

Одлучујући по овом захтеву првостепени суд је ожалбено решење наводећи да захтев није основан и то из разлога што разлучни поверилац нема признато потраживање већ му је потраживање оспорено од стране другог повериоца.

Одлука првостепеног суда је правилна.

Одредбом чл. 93. ст. 5. Закона о стечају је прописано да стечајни судија на писани захтев разлучног повериоца који садржи процену вредности имовине која је предмет разлучног права, сачињену од стране овлашћеног стручног лица најкасније годину дана пре отварања стечајног поступка, доноси одлуку о укидању и условљавању мера обезбеђења из чл. 62. ст. 2. тач. 4. овог Закона, или забране извршења или намирења из става 1. овог члана у односу на имовину која је предмет разлучног права, ако је вредност предметне имовине мања од износа обезбеђеног потраживања тог повериоца, а предметна имовина није од кључног значаја за реорганизацију.

Одредбом чл. 49. ст. 1. Закона о стечају предвиђено је да разлучни повериоци су повериоци који имају заложно право, законско право задржавања или право намирења на стварима и правима о којима се воде јавне књиге или регистри и имају право на првенствено намирење из средстава остварених продајом имовине, односно наплате потраживања на којој су стекли то право.

Најзад, према одредби чл. 106. ст. 1. Закона о стечају потраживање се сматра утврђеним ако није оспорено од стране стечајног управника или од стране поверилаца до закључења испитног рочишта.

Имајући у виду чињенично стање у списима и наведене законске одредбе произилази да је правилно првостепени суд нашао да се у овој фази поступка нису стекли услови из одредбе чл. 93. ст. 5. Закона о стечају за укидање забране

извршења и намирења, а пре свега због чињенице што потраживање жалиоца, као разлучног повериоца, није неспорно, односно не сматра се утврђеним потраживањем. Правилно првостепени суд закључује да се мера забране укидања извршења и намирења може изрећи на писани захтев разлучног повериоца, што значи лица које има заложно право односно законско право задржавања или право намирења на стварима и правима у којима се воде јавне књиге и регистри и првенствено намирење из средстава остварених продајом имовине на којој су стекли то право, а да таква права имају само они повериоци чије је такво право утврђено у смислу одредбе чл. 116. ст. 1. Закона о стечају, односно чије право се сматра утврђеним. У конкретном случају потраживање овог повериоца у целости је оспорено од стране другог повериоца, па се у смислу одредбе чл. 116. Закона о стечају не може сматрати утврђеним без обзира на његов основ. Дакле, погрешно држи жалилац да је релевантно то што његово потраживање проистиче из извршне исправе. Оно што јесте релевантно да ли се оно сматра утврђеним или не, а како се у конкретном случају не може сматрати утврђеним јер је оспорено а поверилац који је оспорио потраживање јесте покренуо парницу, што жалилац и неспори, то се за сада овај поверилац не може служити правима из одредби чл. 93. ст. 5. Закона о стечају као разлучни поверилац.

Дакле, без утицаја је на правилност одлуке чињеница да ли је његово потраживање проистекло из извршне исправе или не већ је релевантно да ли се оно сматра утврђеним или не.

Такође се не може прихватити као ваљан жалбени навод да је првостепени суд морао да цени да поднета тужба нема обавезне елементе из чл. 113. ст. 3. Закона о стечају будући да није у надлежности стечајног судије да цени потпуност, дозвољеност и благовременост тужбе која је поднета ради оспоравања потраживања, јер је то у функционалној надлежности парничног судије.

Следом наведеног Привредни апелациони суд налази да је одлука првостепеног суда правилна, па је сходном применом одредбе чл. 401. тач. 2. Закона о парничном поступку, а на основу одредбе чл. 7. Закона о стечају одлучио као у изреци.

ТЂ/СС

Председник већа – судија
Јасминка Обућина, с.р.

За тачност отправка